

Школа

Дмитро Кремінь

Десятиліття не пройшло,
А як змінилося село,
Хоча незмінні видноколи.

Сльозу втираю крадькома:
Вона тут є — її й нема,
Двоповерхової тут школи.

Між зимних яблунь і суцвіть
Вона тут ідолом стоїть,
А діти всі у ближніх селах.

Струмує зоряний етер.
Але за кого я тепер
Підніму новорічний келих?

Далекий спогад однайду...
Я вів коня у повіду,
Або і сам ішов за плугом.
І ждали діти, вчителі,
Мене, поета, у селі,
І кожен був незмінним другом.

Але прийде новітній рік —
Не забаганка просторік,
І нам підняти давню школу.

Немарно світиться мені
Кохана Ольга у вікні,
І все життя іде по колу!